

**Eminentissimi Ac Reverendissimi Domini, D. Joannis
Baptistæ, Cardinalis De Luca, Theatrum Veritatis Et
Justitiæ, Sive Decisivi Discursus**

Ad Veritatem Editi In Forensibus Controversiis, Canonicis & Civilibus, in
quibus in Urbe Advocatus, pro una partium scripsit, vel Consultus
respondit ; Cum Indicibus Argumentorum, Causarum ac Rerum
luculentissimis. Opus Tam Judicibus, Quam Causarum Patronis, atque
omnibus in utroque Foro ...

De Fideicommissis, Primogenitvris, Et Majoratibvs

Luca, Giovanni Battista de

Coloniae Agrippinae, 1690

Disc. CLXXV. Spoletana fideicommissi. De divisione inter plures gravatos,
vel fideicommissarios, an per eam præjudicetur successoribus venientibus
ex propria persona, ita ut per eam fideicommissum ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-74060](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-74060)

transactionem utpotè in re non dubia emanatam tanquam collusivam, & mala fide initam sibi non obtinere ad text. in l. Imperator ff. ad Trebell., & firmant scribentes ad facietatem cumulati per Castill. 8. tom. controv. cap. 36. §. 2., ac firmavit etiam sapè Rota, præsertim in Bonon. fideicommissi de Blanchis, coram Rotas inter suas dec. 387. & 343., in Romana fideicommissi de Maximis 11. Januarii 1649. coram Cerro dec. 272. num. 21. par. 10. res. & in aliis.

Me tamen super ista ejus præensione pro veritate confulto, & an expediret litem promovere, respondi non levem difficultatem contra ipsum sentire, proindeque non de facili liris susceptionem consulere; Licet enim vera sit dicta conclusio, cuius fundamento innixi aliqui Consules ad litem impellebant, ut scilicet transactio super re parum dubia, utpotè collusiva, & mala fide inita non obliget successores iure proprio, ac independentè venientes, Attamen verissima etiam ac passim recepta est altera opposita conclusio, ut quoties agitur de re dubia, validè per fideicommissarium vel alium legitimum defensorem transigatur, quodque transactio bona fide inita obliget etiam successores independentè, & iure proprio venientes, ut allegatis Peregrin. Fusar. Cyriaco & reliquis bene firmatum habetur in Romana successioni de Comitibus 26. Junii 1647., & 26. Junii 1648. coram Ghislerio, quarum posterior est dec. 228. par. 10. res., & que reputantur in materia magistrales frequentissime in aliis canonizata, præsertim dec. 152. num. ultimo, & 253. num. 11. post Zacch. de oblig. Camer. Romana manutentionis 27. Martii 1658. coram Albergato, & in aliis, de quibus disc. preced., cum hodiè sit conclusio plana, proindeque remaneat solum quæstio potius facti quam juris. in inspicendum scilicet, an in casu bonæ vel malæ fidei versetur pro applicanda una vel altera propositione, utraque vera.

Et licet Castillus dicto 8. tom. controv. cap. 36. §. 2., ac ceteri apud eundem, in casu etiam bonæ fidei contrarium verius dicant, Attamen, quicquid sit de substantia talis opinionis in eorum casu, ipsi loquuntur in terminis majoratum, & primogeniorum Hispaniæ, in quibus, vel ob Regiam auctoritatem, cum qua fieri solet erectio, qualiquod absque eadem facultate super eis contrahi non valeat, vel ob leges municipales, sive ob receptam consuetudinem, est opinio fundata in peculiari illorum primogeniorum ac majoratum natura non extendenda ad reliqua fideicommissa iure communi regulanda.

Quod etiam habemus in feudis utriusque Sicilia, in quibus ob peculiarem, ac magis strictam prohibitionem resultantem à Constitutione Constituentium diæ memoria, transactio absque Regio assensu non sustinetur, quoties percutit obligationem ipsius corporis feudi, quamvis istud penes feudatarium remaneat, atque bona fide fiat, licet de iure communi secus receptum sit, ut disc. 49. sub tit. de feud. cum similibus.

Pendente igitur decisione à puncto bonæ vel malæ fidei, cum ista regulanda sit à magis probabili vel improbabili dubietate eventus liris super fideicommissi pertinentia; Hinc proinde prudenter transigentes se gessisse videntur, quia probabiliora videbantur jura Flamminia, dum ejus vocatio erat literalis antè vocationem si iorum Lepidi & Andronici in illis verbis; Hæc institutio Felice è suo figlioli in infinito, & in evento non vi fossero maschi, succedano le figliole femine, e descendenti da esse in infinito, li quali non estanti hæc institutio li figli di Lepido, & Andronico,

ex quibus verbis vocatio dicta Flamminia tantum bar literalis, unde si quæ latio vel malicia in iustmodi transactione considerari possent, illa potius concurreret ex parte Flamminia, seu Maria.

Nec obtinere videbatur, quod testator perpetuum bonorum permanentiam pro cippo desideraret, cum expressa dispositione, quod filii, legitimi, & illegitimi, cedere non valeant, nisi deficiente semel malevolenti. Dicebam enim huiusmodi dispositionem per se non casum, in quo defectus descendentiis masculinis faminis Felicis prædicti, transitus fieret ad feminas dilectas Lepidi & Andronici, in quibus non voluit eundem ordinem, quem jam in liris dilectas Felicis servaverat, & sic dicta dispositio intelligenda veniebat discretive, & in quibus lris etiam assistente juris recepta propositione, scilicet vocatis masculis & feminis cum conditione lationis, id intelligatur discretive, & in quibus linea, ita ut femine lineæ admittat vincat masculinæ admittenda nisi expressa vel comprehensivè mens testatoris repugnet ex dectis per Peregrin. deicom. art. 26. & ibi late Censal. in addit. ad Censal. tanell. dec. 34. & seq. Burat. & adden. deq. Censal. dec. 249. par. 7. res., & admittitur apud Censal. dec. 177., & in eadem Terracinen. de Pileis in 16. 16. 18. coram Ghislerio dec. 483. par. 10. res., in quibus contrarium firmatur ex diversis testatorum præcedebat dispositio clara, unde aliter diverso intellectu resultaret repugnancia, sed in tantæ correctio in dubio non præsumenda, quæ deque facilius dicta propositio intrabat.

Et nihilominus ubi etiam subtilizans potuisset ex conjecturis diversam voluntatem testatoris deduci ad prædicta propositionis limitationem, ac subitanam correctionem inducendam, argari non posse dicebam casum esse dubium, cum semper dubium dicitur illud fideicommissum, quod ex conjecturis deduci prætenditur, ut dec. 17. par. 7. res., Bonon. successioni de Lenorio Junii 1654. coram Bichio, & in aliis, præsertim non solum resistebat dicta juris regula discretive prælationis in qualibet linea, dum potuissent resistebatur in dispositione transversalis, sed etiam tera non admittendi repugnanciam, sed tantumneam correctionem in eadem dispositione, quæ casus dupliciter remanebat dubius, & correctio de bona fide transactionis videbatur non potuisset dari, proindeque consului, ut à proposita susceptione abstineret, atque puto quod cessante quieverit.

SPOLETANA FIDEICOMMISSA INTER ILLOS DE ROSA.

Discursus pro veritate.

De divisione inter plures gravatos, & fideicommissarios, an per eam potest judicetur successoribus venientibus ex propria persona, ita ut per eam fideicommissum respectu filiorum

tam censeatur; Et an descendentes unius lineæ ob deterioratam, dissipatam, vel evictam eorum portionem, regressum habeant ad portionem extantem; Et an onera adjecta uni portioni correlative ad ejus excrescentiam durent, si talis portio diminutionem patiatur.

SYMMARIUM.

- 1 **F**acti series.
- 2 Evidio qua sequitur ex natura rei prestanda non est inter dividentes.
- 3 Declaratur.
- 4 Item non prestatur evidio qua sequatur ex culpa possessoris.
- 5 Quando filii, vel descendentes serant iniquitatem patris.
- 6 Facta hereditatis divisione finguntur respectu dividendum due hereditates.
- 7 Diviso tanquam species licite alienationis afficit omnes etiam ex propria persona venientes.
- 8 Causativa seu correlative conventiones vel obligationes cessant cessante causa.
- 9 Declaratur.
- 10 Diviso dicitur species transactionis, seu species permutationis.
- 11 In pari causa potior est conditio possidentis.

DISC. CLXXV.

In testamento, cum quo decessit Epiphanius Rofa condito de anno 1639. hæredes instituit Antonium & Petrum ejus germanos fratres cum perpetuo successivo fideicommissio ad favorem omnium filiorum & descendendum ab eis in infinitum etiam cum reciproca de linea ad lineam bene extensa, & cum stricta prohibitione alienationis, subjungendo per capitulum seu periodum novæ orationis inceptivum, ut quotiescumque dicti hæredes vellent inter se dividere, talis divisio fieri deberet per Antonium & Franciscum Petri filium absque eo quod dictus Petrus posset se ingerere in hujusmodi divisione, qua ita facta, Petrus ejusque descendentes pro eorum portione contenti esse deberent; Cumque hereditas consistoret in bonis triplicis speciei, Una scilicet in stabilibus liberis & allodialibus, Altera in mobilibus, & tertia in duabus tenentis emphyteuticis de directo dominio Cameræ Apostolicæ, Deventum est ad divisionem omnium aliorum bonorum, in divisio remanentibus dictis tenentis emphyteuticis cum bonis allodialibus eisdem annexis, super qua divisione, alitque mutuis prætenfionibus tam circa solutionem æris alieni hereditarii, quam circa fruges & animalia ortis controversis, eas compromiserunt in duos arbitros, qui laudum protulerunt, in quo nulla facta mentione aliorum bonorum eorumque divisione jam facta processerunt ad divisionem dictarum tenentiarum emphyteutarum cum allodialibus eisdem annexis, assignando Antonio majorem tenentam Serravallis, & Petro tenentam minorem Lanciani & Rustani, atque pro adæquandis partibus, ac supplemento ejus, quod in hac secunda portione deficiebat, declaratur teneri Antonium ejusque successoresolvere singulis annis Petro ejusque successoribus scut. 275., providendo

in reliquis super solutione æris alieni hereditarii cum animalibus & frugibus, aliasque differentias decidendo ad rem non facientes; Eo solum ad rem adjecto, quod si contingeret dictam tenentam Lanciani per defectum lineæ masculinæ vel alias quàm ob non solutionem canonis devolvi ad Cameram, Petrus ejusque successores habere deberent medieta-rem dictæ tenentæ Serravallis cum annexis, cessaret autem onus dictæ annuæ præstationis scut. 275., dictumque laudum à partibus acceptatum fuit cum promissione observantia.

Cum autem ob non solum canonem ab Antonio dicta major tenentia Serravallis devoluta esset ad Cameram, quæ acceptata caducitate illam alteri concessit; Hinc dux orta fuerunt controversia inter prædictorum Antonii & Petri successores, Primum scilicet an successoribus Antonii, quorum portio per dictæ tenentæ amissionem, ita remanebat longè inferior, jus competeret provocandi ad novam divisionem, vel ex quadam actione evictionis agendi ad adæquationem portionum, & sic ad medietatem dictæ alterius tenentæ minoris cum suis annexis; Et secundò, an successoribus Petri jus competeret petendi ac obtinendi ex aliis bonis fideicommissariis in portionem Antonii obventis dictam annuam præstationem scut. 275., non obstante quod in hac portione non adesset amplius dicta tenentia Serravallis, Atque desuper incertum est, ex qua parte pro veritate consultus.

Quoad primam partem, prætenfionis scilicet successorum Antonii super nova divisione vel obtinenda portionum adæquatione, in paribus terminis juris, pro successoribus Petri de plano respondendum esse censui, etiam si ob lineam finitam, vel alium casum non culpofum, sed ex natura rei dictæ tenentia devoluta esset. Tum quia dividentes sciebant hujusmodi bonorum qualitatem periculofam, & quod devolutioni subiecta essent, ideoque regula est ut inter dividentes præstanda non sit evidio, quæ de rei natura sequitur, quoties ignorantia talis qualitatis, seu diversa credulitas aliud non suadet, ut post DD. in l. si familia C. fam. exisc. Peregr. de fideic. art. 52. numer. 58. & 60. *Fusar. de substit. quest. 599. nu. 9. cum sequen. Michalor. de frat. part. 3. cap. 39. num. 11. cum sequen. Rosenthal. de feud. cap. 9. conclus. 54. n. 17. infine, & in glos. litt. F. ubi latè cum aliis sub tit. de feud. dist. 44.*

Tum clarius quia, si quæ in histerminis difficultas cadere posset, illa est ubi concurreret inæqualitas, quia nempe unus dividendum omnia bona allodialia, & tunc in ejus portionem capiat, Alter verò obtineat periculofa, puta emphyteutica, seu feudalia, vel fideicommissaria, ut constat ex deductis per Rosenthal. loco cit. in glos. litt. 1. *Fusar. ibidem num. 13. cum sequen. Michalor. num. 23.*, sed ubi bona divisa sunt ejusdem qualitatis, ac naturæ, & sic æqualiter devolutioni subiecta, tunc licet non desint contradicentes, vel distinguentes, de quibus *Peregr. dicto art. 52. num. 64.*, Attamen magis communis ac recepta videtur, ut ille qui rei jacturam, seu evictionem passus est, nullam habeat contrà alium actionem, dum commune erat periculum, quod sicuti in uno contigit, ita in alio contingere poterat ex deductis per Rosenthal. dicta gl. litt. 1. & *Peregr. ubi suprà*, ac etiam desumitur ex toto discursu *Fusar. num. 17.*, ubi & alibi principaliter ponderat rationem mutui periculi.

Et si hæc procedunt, ubi evidio sequuta esset abique culpa possessoris, & ex natura rei, multò magis ubi sequuta est culpa illius, in cujus portionem obvenit.

UCA
entis
t

obvenit, cum tunc videatur casus indubitatus per text. clarum in l. si fratres C. comm. utriusque Iud., ubi scribentes Fusar. qu. 599. num. 4. Michalor. d. cap. 39. nu. 10. & numer. 12. in fine, ubi in individuo exemplificat culpam ob non solum canonem.

Est bene verum, quod dicta conclusio in presentibus non intraret ob expressam arbitrorum provisionem, ut in casu devolutionis unius tenentis, portiones adaequari deberent in altera superstiti, quae provisio specialis cessare facit regulas juris, ut concordant omnes superius allegati, dictaque provisio licet percipiens solum casum devolutionis alterius tenentis minoris, de qua forte magis dubitari poterat, videtur sine dubio trahenda ad casum conversum ob rationis identitatem, ac aequalitatem inter contrahentes servandam. Verum huiusmodi provisio difficultatem in proposito inferre non videbatur, quinimò potius retorqueri, dictamque conclusionem comprobare in casu culposae devolutionis ob non solum canonem, dum hic expressè excipiebatur.

Nequè ob stare posse considerabam quod descendentes praedicti non deberet factum dicti Antonii, à quo independenter & jure proprio veniebant, quoniam sicuti factum culposum possessoris praedicti successores quamvis jure proprio venientibus quoad Dominum directum, ac ad effectum devolutionis, ita fortius praedicti debet quoad tertios, quoniam in jure non omnino incongruum est, ut filii ac descendentes ferant iniquitatem patris, seu ascendentis; bene tamen omnino incongruum est, ut talis culpa non debeat nocere filiis ac descendentes culposi, nocere autem debeat tertio, eum cujus damno ipsi relevari debeant, id eo què propria fortunae imputare debent filii, cur iniquum patrem vel ascendentem habuerint, qui eorum portionem devoravit, cum sufficiat divisionem fuisse justam, & aequalem de tempore quo inita est, non curata subsequenti deterioratione, ut advertunt Peregr. de fideic. art. 40. num. 36 & Berous conf. 108. num. finali lib. 1.

Hinc si aequaliter, ac bene divisa hereditate fideicommissaria consistente in mobilibus, ac se moventibus, vel iuribus & actionibus, Unus dicta jura & mobilia bene conservet, Alter verò dissipet, prorsus incongruum est dicere, quod descendentes dissipatoris praedicti reintegrantem à portione alterius; Prout si unus praedia fideicommissaria in suam portionem obventa bene colat & conservet, Alter verò deserat, seu patiatur aedificia rueri, atque praedia rustica inundari &c., tunc nulla juris ratio, vel dispositio distat descendentes huiusmodi mali administratoris reintegrandos esse ex portione ejus, qui bene administravit, quoniam ut advertit Peregr. art. 52. num. 18 & 53., quando hereditas possidetur per plures, qui ex legis judicio, & fortius concurrente etiam illo testatoris bona hereditaria dividunt, si unum tot hereditates, seu patrimonium separata, quot sunt portiones cum suis separatis administratoribus à testatore deputatis; Id eo què ubi evictio non oritur ex facto ejusdem testatoris, per quod jure cujusdam retrotractionis fingitur ea bona nunquam fuisse in hereditate, omne infortunium, quod in uno patrimonio à casu, vel à culpa resultet, redundare non debet in praedictum alterius; Sicuti e converso, si fortuna vel diligentia praerberet in una portione augmentum, ac meliorationem, ista non cederet ad commodum alterius, ideoque in hac prima parte mihi videbatur, quod versemur in casu plano.

Multi siquidem habentur in Orbe exempla de

pluribus ejusdem feudatarii descendentes & feuda dividua ab illo acquiritur dividua per unum ob felloniam, vel aliud delictum per feudorum amissionem cum praedictis lineae ac descendente, altera verò linea sua bona & bona retinet; Sive si unus ex gravibus feudis decommissum, non per hoc successores ad portionem coheredis, vel quod uno ob forbeantur à dotibus constituendis ex Act. &c. cum similibus.

Quae verò ad alteram inspectionem annuatim scutor. 275., quam e converso descendentes Petri petebant à descendentes Antonii constantibus bonis allodialibus in eorum portionem decommisariam obventis; Quando tota allodialium quam emphyteuticorum ab unum quam unum corpus nulla facta distinctione esset, atque ex Arbitrorum judicio pollicetur confuso, in una portione tenuta major Petri & alia bona per dictos Antonii descendentes facta, In altera verò portione tenuta minor Petri ac alia bona possessa per descendentes Petri aequandis autem portionibus aliis inaequalibus bitri gravissimè in genere portionem majorem Antonii ad favorem alterius portionis minoris annua praestatione, Tunc data ab initio divisionis, dicendum veniet idem, quod in praedicti casu dictum est ad favorem descendentes Petri; Quemadmodum enim si pro eadem praestatione faciendi portioni minori Petri fuissent in specie tot domus vel praedia, non possent descendentes Antonii ob eorum portionem diminutam ex causa evictionis dicere ingressum habere ad bona praedicta ex actionibus & rationibus, de quibus supra, ita praedicti non possent dictam praestationem esse in infixam, utpotè illorum loco subrogatam cum divisio dicatur legitima & à jure probata, quae ubi bona fide inita est omnes successores quamvis ex propria persona venientes habent cap. 9. consil. 54. Fulgin. de emphyt. tit. de quest. 1. nu. 204. Gratian. disp. 977. num. 4. cons. 308. nu. 24. Fusar & Michalor locis citatis, quos ceteri.

Nisi tali casu ex parte descendentes Antonii legari possent injustitia divisionis, atque Arbitrorum irrationabile iudicium, faciendò iatis inaequalis divisionem, dum in una portione ita pollicetur, na ferè omnia vel pro majori parte periculosa, ita tera verò allodialia & tuta, de quo tamen in praedicti superfluum censui quare, dum non ex casu; Verum difficultas non levis erat, quod praedicti, ita exigente bonorum natura & diversitate, istam hereditatem in duo diversa patrimonium distinguere voluerunt, Unum nempe consistens in bonis liberis, ac allodialibus non periculosis perpetuam conservationem artis, & illud aquae jam dividerunt, ex quo tempore, ac illud legatario divisione cujuslibet lineae descendentes perpetuum ac irrevocabile jus quaesitum fuit; Altera verò patrimonium emphyteuticum consistens in praedictis duabus tenentis cum aliquibus allodialibus, quibus nexis remansit aliquo tempore indivisum, quod partes voluissent) longo tempore continuata separato patrimonio nil commune habere videbatur cum altero patrimonio allodialium jam

quamvis utrumque sub eodem fideicommissio cade-
ret, quoniam neque Arbitrorum neque partium in-
tentio fuisse videtur unum cum altero commiscen-
di.

Unde quando ob inaequalitatem portionum hu-
jus patrimonii emphyteutici, una portio gravata
fuit pro alterius adaequatione ad dictam annuam
praestationem, istud fuit onus reale adjectum ipsi
portioni exuberanti gravatae ad quamdam commu-
nicationem fructuum, qui ex ea magis exuberanter
perciperentur, ideoque tale onus tanquam reale,
atque ad hujusmodi bonorum speciem restrictum,
influere non debet in patrimonium omnino separatum,
ac jam divisum, dum unum cum altero saltem
ex partium intentione ac observantia connexionem
non habet.

Quod evidenter comprobari observabatur ex eo,
quod in casu sequente evictionis ob devolutionem
alterius tenentis minoris, Arbitri non demandarunt
istius portionis reintegrationem ex aliis bonis in ge-
nere, sed retenta eadem distinctione, neque aliquam
mentionem facientes de altero patrimonio jam di-
viso, mandarunt solum, ut alia tenuta emphyteuti-
ca aequaliter divideretur, proindeque cessaret onus
dictae annuae praestationis, unde ad oculum patere
videtur, praestationem praedictam fuisse causativam
seu correlative ad inaequalitatem dictarum tenen-
tarum ac divisionem istius diversi patrimonii, &
consequenter quod intraret vera & recepta juris
conclusio deducta ex text. in cap. cum cessante de reg.
in sexto, ut causativa & correlative obligatio-
nes cessent cessante ipsa re, ut per Tiraquell. in ea-
dem regula cum cessante par. 1. nu. 224. Amat. var. re-
sol. cap. 21. num. 1. Rot. decis. 428. par. 1. rec. Bonon.
sensus 4. Februarii 1654. coram Melio, & sub sit. de Reg.
disc. 3. & 9.

Et licet dicta conclusio procedat, ubi causa cor-
9 respectiva cesset à casu vel facto tertii, non autem
ubi ex culpa & facto voluntario possessoris ex dedu-
ctis per Amat. d. resol. 21. n. 2. cum sequ. & d. disc. 8. &
9. de Regal., nihilominus id recte procedere posset
quoad ipsum Antonium culpatum ejusque haeredes
& bona, non autem quoad successores ex persona
propria venientes, quibus, ut ad onus reale non tenen-
tatur dicere sufficit se non possidere rem, cujus
ratione illud praestandum est ex proximè allegatis.

Neque obstat videbatur divisionem praedictam
factam esse de ordine ac praecepto testatoris, ideò
que obligare omnes successores ex ejus judicio veni-
entes, quoniam testator in hac parte loquutus non
est dispositivè ac praeceptivè, sed praesuppositivè,
quod scilicet volentibus haeredibus devenire ad di-
visionem, quae de jure prohiberi non potest, illa fieri
deberet, non cum Petro, sed cum Francisco ejus
filio, cui Petrus, ac descendentes acquiescere debe-
rent, & sic circa personas dividere debentes, non
autem circa unum vel alterum modum, unde si in-
justè vel inaequaliter illa facta esset, absque dubio te-
statoris dispositio nullius esset considerationis; Ita
pariter considerabilis non videtur circa dictam bono-
rum seu patrimoniorum separationem, quam in
jure passim habemus in feudis, quibus termini em-
phyteutici, non urgente contraria juris dispositione,
assimulantur, quoniam datur patrimonium feudale
omnino distinctum ab allodiali, perinde ac si essent
duo desuncti, ac duae hereditates omnino diver-
sae, Adinstar eorum, quae in jure communi habemus in
milite habente duo patrimonium separata, unum mi-
litare, alterum paganicum ut frequenter, sub sit. de
feud., Unde si pro adaequandis portionibus bono-

rum emphyteuticorum, quae aded periculosa, ob
rigorem Constitut. Greg. XIII., devolutioni facillimè
subjecta erant, Arbitri expresse dismembrassent à
portione Antonii tot bona allodialia & tuta, illaque
assignassent portioni Petri adhuc probabilius dici
posse videretur malè egisse, talemque divisionem in-
aequalem ac irrationabilem fuisse, privando succes-
sore hujus lineae bonis liberis ac tutis jam perfecte
quasitis, ut aded periculosa haberentur, multò ma-
gis in praesenti, dum ista voluntas Arbitrorum non
adest.

Divisio enim, juxta unam opinionem est licita
alienatio tanquam species transactionis, quae rectè
cedit in bonis controversis, non in iis, quae non erant
in lite; Sive juxta alteram probabiliorè est spe-
cies permutationis, quoniam id, quod uni assigna-
tur pro diviso, succedit, ac permutatum dicitur lo-
co illius portionis, quae prius pro indiviso posside-
batur, ut bene Peregr. d. art. 52. num. 53. circa finem;
Ideoque sive unum, sive alterum dicamus, semper
firmum remanet, quod bona allodialia jam divisa
non cadebant sub nova divisione, neque sub Arbit-
rorum judicio, quia non erant sub lite vel in com-
munionem, & consequenter pro dicta annua praes-
tatione aliud jus non competere videbatur nisi ad illa
bona allodialia tantum, quae annexa erant cum di-
cta tenuta devoluta, atque in hujus diversi patri-
monii divisione posita pro ea rata, cujus ipsa bona
sunt capacia; Adinstar census, qui perempta parte
fundi censiti subinetur in parte remanente pro ea
rata, cujus est capacis.

Hac quoad bona fideicommissaria; Quoverò ad
propria ipsius Antonii, licet descendentes Petri praes-
tendere possent pro reintegratione dicti damni cau-
sati à non solutione canonis, se esse creditores hypo-
thecarios ob generalem promissionem cum obliga-
tione camerale in eadem divisione contentam, de
solvendis oneribus, nihilominus cum descendentes
Antonii essent etiam ejusdem creditores ex eadem
hypotheca à dicta divisione resultante ob debita haer-
editaria per ipsum accollata & non extincta, itaut
aequalis esset anterioritas & hypotheca, hinc proinde
potiorem dixi conditionem dictorum descen-
dentium Antonii, utpote bona praedicta possidentium,
& si quid superesset, potuisset etiam dubitari,
an potior esset conditio eorumdem descendendum
Antonii ob hypothecam legalem eis competentem
pro reintegratione fideicommissi, dum in facto ju-
stificatum supponebatur cessationem à solutione ca-
nonis fuisse dolosam, ac pro affectanda devolutio-
ne; Et nihilominus eadem actio competens descen-
dentibus Petri ob non adimpleta onera susce-
pta, competeret etiam dictis descendibus Anto-
nii, quorum primariò, ac magis directè intererat
dicta onera adimpleri, & consequenter intrat dicta
conclusio, ut in pari causa hypotheca eodem tem-
pore resultantis potior sit conditio possidentis
Franch. dec. 260. nu. 4. & sequi Apont. dec. 34. nu. 25.
& sequi Merlin. de pignor. lib. 4. tit. 1. qu. 4. num. 37.
Rota in Melevitana pecuniaria 30. Januarii 1651. Corro
in fin. Romanae Sabviani 17. Junii 1651. Melio, d. Bonon.
sensus 4. Februar. 1654. eodem, & saepius ut in sita
materia sub sit. de credito; Super his autem cre-
do me fuisse consultum pro concordia
paranda, incertum est autem quid
sequatur sit.